

Villányi László

Talicska

*Hatvanhat évesen minek vesz az ember talicskát,
szerinte nevetséges, milyen büszkén tolom végig
a falu főutcáján, megrakva madáreleséggel, a horgany
vidáman csillog a napsütésben, süket fülekre találna,
ha elkezdeném magyarázni, miféle földmunkák várnak
rám tavasszal, hányféle növénynek készítek ágyást,
de ha sokat pattog, vessen magára, utolsó erőmmel
majd verseit dobálom a talicskába, éppen annyit írt,
hogy vakondtúrások finom földjével takarhatom,
elültetem a szerelemvirág magvait, azoknak is nyíltni
fognak éklila szirmai, akik egy sort sem olvastak tőle.*

Szerénytelenül

*Vénségére talán majd beismeri, valójában nekem
köszönhet mindent, ennyi szerénytelenséget
igazán megengedhetek magamnak, mert nem esett
ugyan nehezemre, de végül is miatta lakoztam
költőien, poétikusak voltak racionálisnak tűnő
döntéseim, hát még a szeleburdiak sokasága,
rá gondolva indultam madárnézőbe, választottam ki
a kert virágzó cserjéit, akárha egy jó nyersfordító,
kész sorokat tettem elébe, a foci nyelvén mindez
azt jelenti, hogy én gürcöltem a pályán, ütköztem
és szereltem, sorra adtam a gólpaszokat,
ő nem tombolt, mutogatott rám, mint az manapság
divat, visszafogott volt gólöröme, de szívbaj nélkül,
kegyetlenül kihasználta az általam fölkínált helyzeteket.*